

Tagadji

mindent!

finep
selection

T A V I K A T A

T A V I K A T A

Tagad!

mindent!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1.

– NYUGODJ MEG, NEM FOGLAK BÁNTANI – mondta a srác az ajtóból, miután bukórepüléssel az ágy alá vetettem magam. Ha az ember lánya két napja nem ment haza, és betört valaki máshoz, akkor egy légy zizegésétől is megijed. Most a bugyimig leizzadtam félelmemben, amiért társaságom akadt.

És nem nyugodtam meg attól az ígérettől, hogy *nem fog bántani*.

Igyekeztem láthatatlanná válni, és nem túl mélyeket lélegezni a némiképp dohos levegőjű nyaralóban, nehogy elkezdjek köhögni. Csak a felületes légzés sikerült, a láthatatlanságot sajnos még gyakorolni kell.

A srácnak ellenben szuperképességei lehettek, minimum elit kommandós volt, mert puha macskatalpakon surrant oda az ágyhoz, vagy szimplán odalebegett, mint Superman. Arra eszméltem ugyanis, hogy a második kedvenc pólóm nyakánál fogva kiránt a búvóhelyemről, és nem nagyon finomkodott.

Sikítottam, méghozzá hosszan és hangosan, talán pár denevér hallása meg is sérült a művelettől.

– Hallgass el, mondtam, hogy nem foglak bántani! – közölte a srác, aztán szabály szerint eldobott, mint egy csokipapírt. – Ki a franc vagy, és mit keresel itt?

Ahogy visszazuhanam arccal a padlóra, elharaptam a számat. Az ajkamhoz emeltem a kezemet, mert nem elégedtem meg a vér ízével, látni is akartam a károsodás nyomait. Inkább ezzel foglalkoztam, mint hogy feltápaszkodjak a földről, és szembenézzek a helyi Clark Kenttel.

– Kényelmes ott? – kérdezte gúnyosan a pasis, mély hang.

Feltápaszkodtam, hogy szembenézzek a macskatalpú kommandóssal, de rögvest meg is bántam a kíváncsiságomat. A srác olyan ádáz tekintettel méregetett, mintha a Szent Korona elrablása közben csípett volna el.

Pár évvel lehetett idősebb nálam. A hosszú lába és a látványos testalkata egy sportolóéra emlékeztetett. Esetleg alsógatyamodellként is dolgozhatott volna, de az arca nem passzolt semmilyen plakát-ra. Egyáltalán nem mondtam volna jóképűnek, inkább a kisugárzásában lehetett valami. A szemek kicsit közel ültek egymáshoz, de a zöldes pettyekkel színezett barna írisze magára vonta az ember figyelmét. A széles orrcsont és a túl markáns, csúcsos áll azonban elrontotta az összehatást, így semmi nem akadt a srác arcán, ami lágyította volna a vonásait.

Fehér edzőcipőt, koptatott farmernadrágot és egy hosszú ujjú, apró kockás, barna inget viselt. Biztosan látta rajtam, hogy félek, mert megadóan maga elé emelte a kezét, talán jelzésként, hogy tényleg nem akar bántani. Mondjuk ahhoz kevésbé gyilkos tekintettel kellett volna rám néznie.

– Ki vagy te? – kérdeztem, és kicsit meglepődhetett ezen a kezdésen, mert ráncolni kezdte a homlokát.

– Szerintem itt én kérdezek.

– Én miért nem tehetek fel kérdéseket? – faggattam tovább óvatlanul, holott sejtettem a választ. Egy üres nyaralóban húztam meg

magam két napja, szóval annyira nem volt nehéz kitalálni, ki ez a srác.

– Ez az én házam – erősítette meg a gyanúmat. – Rajtam kívül senkinek nem kellene itt lennie hajnaltájt.

– Sajnálom, ha elkeserítelek, de pár egér is áthágta már ezt a szabályt – jegyeztem meg.

– Nahát, ilyen kiszolgáltatott helyzetben is pimaszkodunk? Hány éves vagy? Tizenhat?

– Tizenkilenc – hazudtam.

– És hogy hívnak Tizenkilenceske?

– Viktória.

– Viktória – ismételte színtelen hangon. – Szép név, de nem illik hozzád. Mi az igazi neved és a valódi életkorod?

Ez komoly? Tényleg ilyen hamar levette az árulkodó jeleket? Annyira azért nem hazudok rosszul, ráadásul Viktória személyiségét igen alaposan kitaláltam. Erre jön ez a srác, és elkaszálja az álcámat.

Nem igazán hittem felsőbb hatalmakban, de most kétségbeesésemben megszólítottam valamennyit. *Légy szíves, könyörgöm, mondjátok, hogy nem egy zsaruba futottam bele. Ígérem, jó leszek, és innentől nem csinállok semmi zűröset. Nem szököm el többé a nagynénemtől, nem lógok a suliból, és nem fogok pofozkodni, csak add, hogy ne egy civil ruhás rendőr álljon előttem!*

Vártam egy kicsit, hátha idő kell az üzenet továbbításához, aztán a srác szemébe néztem.

– Miből gondolod, hogy nem az igazi nevemet mondtam?

– Tekintve, hogy nem itt laksz, és elég nagy ostobaság más házába betörni, jóindulatom jeléül azt feltételezem, hogy a fiatal korod miatt csináltál butaságot, nem pedig alapból vagy hülye. Aztán meg kilóg a hátitáskádból egy *középiskolás* tankönyv, de vannak még ezen

kívül is árulkodó jelek. A pólód gyűrött, mintha két napja ezt viselnéd, azon kívül bűdös vagy, kislány. Nem olyan nehéz összerakni, hogy szokásban vagy – összegezte.

Az okfejtése hallatán elhúztam a számat. Olyan szemét módon közölte, hogy bűdös vagyok, hogy máris megutáltam érte.

– Mondd csak, rendőrnek képzeled magad, vagy a túlbuzgó polgárőrségbe nyertél felvételt, hogy arcszkodhass?

Erre csak mosolygott, de engem nem tántorított el.

– Úgy beszélsz, mint a helyi felfuvalkodott csicskák – folytattam –, viszont nem úgy öltözködsz. Ismerem a környékbeliek stílusát, itt kétfajta ember van, a lecsúszott meg a rohadtul felkapaszkodott, de te egyik se vagy. Rendőrnek kell lenned. Igaz?

– Tipikus esete vagy annak, hogy mindenki azt látja, amitől fél – felelte.

– Hány éves vagy?

– A tárgyhoz tartozik?

– Nem szorosan, csak nem tudom eldönteni. Olyan gúnyosan utaltál a fiatalságomra, mintha te lennél a Télapó, de ránézésre maximum pár évet vertél rám.

Azért jártattam a szám, hogy elengedjen mindenféle következmények nélkül. A bűdös ruháimmal meg a hátitáskámmal együtt.

Elgondolkodott, és úgy tűnt, a homloka állandóan rosszállón ráncolódik.

– Huszonkettő vagyok, és Konrádnak hívnak, de ezzel nem te-relted el a figyelmemet. Rólad mindenki meg tudja állapítani, hogy még nem töltötted be a tizennyolcat.

– Holnap lesz a tizenhetedik születnapom – adtam be a derekam.
– Emmának hívnak.

– Családneved is van?

– Nincs, mert tudod, engem a gólya hozott.

– Miért nem mész haza? – vallatott tovább rendületlenül. Biztos, hogy nem először csinálta, mert olyan természetesen záporoztak a kérdései, mintha minden napja ebből állna.

Újfent kitérő választ adtam.

– Ha lenne hová, biz’ isten hazamennék.

Miközben ezt mondtam, a sötétkék sportcipőmet nézegettem. Aztán a mintás, kávébarna linóleumot. Majd az ócska éjjeliszekrényt, aminek alig bírtam kifeszegeni az ajtaját. Már rég meg kellett volna csináltatni vagy kidobni a francba, bár fogalmam sincs, abban a pillanatban miért is ezen járt az eszem.

Ja, igen. Mert kellemetlen témához értünk. Otthon? Sosem éreztem át ennek a szónak a jelentését. Szinte csak a regényekből ismerem, mit jelent másoknak egy valódi otthon, ahová haza lehet menni.

– Nem nézel ki hajléktalannak. Árva vagy? Intézetben laksz?

– Egyik sem – kaptam fel a fejem. – Van fedél a fejem felett meg kapok enni, de szerintem az otthonnak nem ennyiből áll a meghatározása.

Az arcát néztem, és tetszett ez a fajta természetes, aranybarna bőrszín, amit a felmenőitől örökölt. Szerencsés pasas.

– Akkor sem helyes, hogy az utcán kóborolsz.

– Nem is az utcán vagyok – mutattam a házra. – Pont azért jöttem be, hogy ne legyenek feltűnő.

– Úgy értettem, nem helyes elszökni otthonról.

– Szociális munkás lettél hirtelen? Ha rám hallgatsz, nem erőlteted.

– Igazad van. Nem kellene érdekelnie – felelte fagyosan. – Elvégre mi közöm hozzád? Semmi.

– Gondolom, az első dolgod az lesz, hogy hívod a rendőrséget – mondtam.

– Nyugi, nem hívom ki őket – csóválta a fejét.

– Ez rendes tőled.

– Mert előbb-utóbb magadtól is hazamész.

– Ehhez most így nincs gyomrom – mordultam. Összefűztem a kezem a mellkasomon, és próbáltam erősen azt üzeni, hogy azért biztosan nem megyek haza, mert *Konrád* (22) azt mondja. Közben persze azt is igyekeztem sugározni, hogy nem egy hülye csitri vagyok, aki ok nélkül, szeszélyből szökött el, bár azt hiszem, ez utóbbi üzenet nem ment át rendesen. Elvégre a srác eddig csak annyit látott, hogy betörtem egy házba, és hazudok a nevemről.

Abszolút nem tudtam eldönteni, mihez akar kezdeni velem. A rosszallás nem tűnt el az arcáról, de ez csak annyit jelentett, hogy nem ért egyet a móddal, ahogy a problémáimat kezelem. Hiszen a szökés mögött mindig valami probléma áll, és ezt ő is tudta. De ettől még nem tudtam, mi a véleménye rólam, Váradi Emmáról.

– Ha elég időt töltesz itt – mondta lassan –, rájössz, hogy hiába tűnik makulátlannak a közbiztonság, durvább arcok is mászkálnak erre.

– Például?

Nagyot sóhajtott, és elfordította a tekintetét. A fekete melltaratómat bámulta, amit este az ágyra dobtam, és ettől elpirultam. Attól is, hogy látta, de az is kellemetlenül érintett, hogy nincs rajtam, mert az anyatermészettől nem holmi sík vidéket kaptam, hanem szépen kerekedő almákat, amik kimondottan igényelték, hogy kosárba rakjam őket. Ez egy sorscsapás az életemben, mert mindig téma volt a suliban is. A srácok alig várták, hogy ünnepség legyen, és felvegyem az ingblúzomat, ami kidomborítja az érdeklődésük

tárgyát. Legutóbb inkább pólóban mentem a március 15-i ünnepségre, bár ezzel erősen felidegesítettem a mindig tip-top, üzletasszonyos igazgatónőt, de legalább nem csámcsogtak, milyen lehetek blúz nélkül.

A srác visszafordult hozzám, és sorolni kezdte a veszélyeket:

– Némelyek csak kötekedni akarnak, mások kirabolni, de találkoztam már erőszakoskodó turistákkal is. – Az utolsó szónál kíváncsian végigmért.

– Hisz csak egy kislány vagyok – emlékeztettem a szavaira.

– Ezt mondtam volna? Szerintem akadnak erre olyan fickók is, akik örömet megvizsgálnák, jól funkcionálsz-e nőként.

– Ez undorító.

– Akár a mocskos mancsuk és az alkoholos leheletük. Itt nem maradhatsz, de ha nem akarsz velük megismerkedni, velem tarthatsz. Majd kitaláljuk, mi legyen.

A kötekedő típus nem aggasztott, jól ismeretem a fajtáját, de a náluk zűrösebb egyedek megijesztettek. Konrád pedig olyannak tűnt, akivel senki se szívesen húz ujjat, úgyhogy beletörődtem a sa nyarú sorsomba, hogy kilakoltattak.

Alapból nem akartam itt maradni sokáig. Május közepén járunk, egy hónap volt hátra a tanév végéig. A fürdőzők ugyan még nem lepték el a Velencei-tó partját, de az emberek már igencsak rohantak a nyaralókba péntek délután pihengetni, kikapcsolódni. Valószínűleg pár órán belül hemzsegnék majd a környéken, én pedig lebuktam volna.

Összeszedtem a cuccaimat, felöltöztem rendesen, elmentem pisilni, aztán otthagytuk a menedékemet.

– Mehetünk? – kérdezte a srác, és kinyitotta nekem az utcán parkoló, bordó városi terepjáró hátsó ajtaját.

Visszanéztem a tóparttól kétutcányira fekvő nyaralóra. Sokat bríngáztam erre az elmúlt hat évben, főleg tavasszal, szezon előtt. Az ingatlanos nőci már egy éve mutogatta a nyaralót a potenciális vevőknek, de nem akart elkelni, és amikor egyszer a nagybátyám vendéglőjében felejtette a kulcsosomóját, kihasználtam az alkalmat. Elvittem lemásoltatni, és egyszer bejöttem szétnézni. Akkor se akartam hazamenni.

Konrád (22) beszállt az első ülésre, és indított. A motor diszkrétan dorombolt, nem csapott nagy zajt, és nem hivalkodott. Nem értettem, miért a hátsó ülésen ülök, de igyekeztem úgy tekinteni rá, mintha sofőröm lett volna, akár a sztároknak. Aztán leesett, hogy nemcsak a hírességek utaznak hátul, hanem a rabok is.

Néhány utcányira mentünk, majd a srác leparkolt egy pékségnél.
– Maradj itt! – utasított.

Miután kiszállt, nem csukta be az ajtót, helyette rátámaszkodott, és füttyentett egy jó hangosat. Gondolom, a pékség előtt cigiző fiatal lánynak vagy a vele beszélgető fiúnak szólt ezzel.

Várjunk csak! Jaj, ne! Az a fiú ugye véletlenül sem az idióta Barabás Bence a végzősök közül? A francba! Néha arról álmodozom, hogy Pesten lakom, talán ott beolvadnék a tömegbe.

Mivel semmi sem történt, Konrád elkiáltotta magát:
– Bence!

Kész, biztos, hogy semmilyen felsőbb hatalom segítségére nem számíthatok. Hát könyöröghet ezeknek az ember!

A fiú felénk fordult, majd fintorba torzult az arca. Majdnem ugyanolyan magas lehetett, mint Konrád, és ő is ugyanolyan aranybarna bőrű srác, mint a sofőröm. Ez nem lehet véletlen.

Mélyeket lélegeztem. Úgy tűnt, ebből a csávából semmi sem menthet ki, főleg, hogy Bence a kocsi felé közelített.

Lehajtottam a fejem, de éreztem, hogy körülbelül két másodpercen belül felismer. A fekete hullámos hajam elég ritka jelenség, szerintem innen Fehérvárig nincs még egy ilyen lány, aki ennyire jellegzetes génállománnyal rendelkezne.

– Mi az, bátyó? – kérdezte Bence, és nagyon óvatosan felpillantottam.

A fiatalabb testvér az első pillanatban észrevette, hogy a kocsiban ülök, de egyelőre levegőnek nézett.

– Befejezted a kiscsaj szédítését? – kérdezte Konrád, és határozottan számonkérőnek látszott.

– Hozzá se kezdhettem igazán.

– Vérzik a szívem.

Bence közelebb lépett a testvéréhez, totál felhúzta magát, gondolom egy kiadós szájkaratéra készült. A bátyja önelégült vigyort villantott.

– Felejtse el, öcskös, most nem akarok erről vitát nyitni. Légy szíves, figyelj a barátomra, amíg távol vagyok. Talán ismeritek is egymást.

Bence erre egyenesen rám nézett, de a testvéréhez beszélt.

– Hogy került a kocsidba?

– A golyát kérdezd – legyintett Konrád, és a kezébe adta a Ford kulcsát. – Mindjárt jövök, elintézek egy telefont.

A bátyja hiányában Bence nekem szentelte a figyelmét. Először is rám vigyorgott, olyan észvesztő módon, ami miatt különlegesen kellett volna éreznem magam. Nekem semmi kedvem nem volt viszonzni, mert ellentétben a legtöbb lánnyal a suliban, én nem bomlottam utána. Ahhoz túl megjátszósan viselkedett. Alapítványi gimnáziumba jártam, viszonylag kis létszámmal mentek

az osztályok, úgyhogy látásból mindenki ismert mindenkit. Bence után még a kilencedikes lányok is kapartak.

Most mégis mellém sodorta az élet. Bence odasétált hozzám, és kérte, hogy húzzam le az ablakot.

– Szia, Emma! – köszöntött kedvesen.

Meglepett, hogy tudja a nevem. Ciki, de volt olyan évfolyamtársam, akinek még én sem tudtam a nevét.

– Szia! Honnan ismersz?

– Szerintem egy suliba járunk. Illetve jártunk.

– Mindenkinek tudod a nevét, aki a sulinkba járt?

– Nem, azért akad kivétel. Szemtanúja lehettem, amikor tavaly lepofoztátok egymást Annával – mondta vigyorogva. – Annál szexibbet még életemben nem láttam.

– Fúj!

– Hankóék egy hétig emlegették, és arról ábrándoztak, milyen lett volna, ha smároltok, miután pofozkodtatok.

Pár pillanatig csak pislogni tudtam, és valószínűleg bambán bámultam rá. Hogy találhatja szexinek egy fiú, ha két lány nekiáll verekedni? Amúgy meg milyen már, hogy arról ábrándoznak, hogy egy másik lánnyal csókolózom?! Még fiúkkal is alig-alig csókolóztam életemben.

Éreztem, hogy elpirulok, és igyekeztem kerülni a fiú tekintetét. Hiába nagy a szám, az ilyen témáktól elvörösödöm.

– Ne haragudj! – mondta csendesen. – Nem akartalak zavarba hozni.

– Késő – nyögtem.

Bence körülnézett, aztán vissza rám.

– A sulí nem erre van emlékeim szerint. Lógsz, vagy mi?

– Beteg vagyok – vágtam rá gyorsan.

– Aha. Úgy is nézel ki. Ezek szerint hivatalos betegséggé nyilvánították az iskolaundort?

Hiába röhögött, nem akartam neki magyarázgatni a viselt dolgaimat. Amikor látta, hogy nem kap választ, mert egy fintorral díjaztam a humorérzékét, lazán továbblendítette a beszélgetést.

– Szóval a bátyám a börtönőröd. Nekem tizenennyolc éve az, úgyhogy átérzem a helyzeted. Gyere, elmegyünk.

– Hova?

– Az elmegyünk igében benne van. *El.* Na, haladjunk!

– De miért?

– Felbosszantjuk a tesót.

Konrád épp kávézott és telefonált a pékség mellett, nem is vette észre, ahogy Bence kienged a kocsiból, bezárja azt, majd kézen fogva elvezet.

Bence közölte, hogy a lángososhoz megyünk, ahol egy nagyon kedves ismerőse dolgozik. A fiú száraz, forró tenyere végig az enyémben simult, ahogy végigvezetett az üzletek előtt. Míg odaértünk, két vonat is elrobogott a közeli síneken.

Ahogy felkelt a nap, és a város ébredezni kezdett, megnőtt az autós forgalom, és egyre több ember került az utunkba. Próbáltam nem aszerint méregetni őket, ahogy Konrád beskatulyázta a veszélyes egyedeket, hiszen első ránézésre munkába igyekvőket kerülgettünk. A *kötekedő alakok*, a *rablók* és az *erőszakoskodók* amúgy sem hajnalban aktívak, hanem inkább este és éjszaka.

Bence otthonosan mozgott a környéken, és ez nem kerülte el a figyelmemet. Egy bódésor végén kialakított büféhez vezetett, ahol fánkot is árultak, és összefutott a nyál a számban az illatára.

Egészen addig nem is volt baj, amíg meg nem láttam a büfé pultjánál várakozó két középkorú, egyenruhás férfit, mindketten kávéval töltött papírpoharat szorongattak a kezükben. Rendőrök voltak. Bence előre köszönt nekik, és uraimnak szólította őket, aztán bekukuskált a büfékocsi ablakán, és az anyjakorabeli nőnek is jó reggelt kívánt. A társaság kórusban felelt neki, majd az idősebb, őszes hajjú férfi az apja állapota iránt érdeklődött. A fiú a fejét csóválva kezdett bele a válaszba.

– Tulajdonképp nem tört el semmije, ami még a kevésbé vallásos orvosok szerint is csodának minősül. Persze tele van zúzódásokkal, de azok miatt nem zavartatja magát. Azt hajtogatja, hogy majd elhalványodnak. Alig várja, hogy visszatérhessen a munkába.

– Azt elhiszem. Nemsokára indul a főszezon – helyeselt a fiatalabb. – Add át neki a jókívánságainkat!

– Meglesz. – Két ujjal szalutált a távozóknak, aztán a nőhöz fordult, akiből alig láttam valamit a kis ablakon keresztül.

– Kedves Tinám, adnál nekem egy teát sok cukorral?

– Meglásd, baj lesz belőle, hogy ennyire túlcukrozva szereted a dolgokat! – viccelődött az asszony. – Hallottam arról az eladólányról a pékségben. Szerintem felejtsd el, annyira nem hozzád való.

– Valaki talán azt mondta, hogy el akarom venni feleségül? Ugyan már! Te mit kérsz, Emma?

Rápillantottam a választékra, és a tea meg a fánk mellett döntöttem. A nő érdeklődő arccal méregetett, aztán udvariasan megkérdezte Bencétől, ki vagyok. A fiú úgy mutatott be, hogy egy suliba járunk, de Tina ezek után is furán nézett rám.

– Rendszeresen jársz erre?

– Egyáltalán nem – közöltem, amikor a kezembe adta a teát. A műanyag pohár szinte égett. – Velencén lakom, itt Gárdonyban

csak a gimitől a buszmegállóig megyek, nem szoktam erre felé kanyarodni.

– Ismerősnek tűnsz – hallottam a nő hangját. – Ritkán találkozom loknis fekete hajjal, és ilyen tiszta, kék szempárral.

A hajam említésére beletúrtam kusza fürtjeimbe. Még gyerekkoromban jártunk erre anyával, de hiába emlékezett rám, nekem nem volt ismerős.

Általában nem szívesen beszélek múltbéli dolgokról, de Tina továbbra is zavaróan fürkészett, így végül kiböktem:

– Az anyám itt dolgozott a strand mellett a panzióban.

– Hát persze! Gáti Csillának volt egy olyan kislánya, mint te. Jól gondolom, igaz? Csilla lánya vagy.

– Igen, de már nem vagyok olyan kicsi – feleltem feszengve.

– Mi történt édesanyáddal? Egyszer csak felmondott, aztán senki se hallott róla.

– Meghalt.

– Sajnálom. – Őszintének tűnt, bár az eltelt idő miatt nem rázhatta meg annyira a hír. – Erre nem is gondoltunk. Azt mondta, hogy elköltözik a városból, és mi hittünk neki, mert ha valamit egyszer a fejébe vett, azt véghez is vitte.

Hát, valóban elköltöztünk, de nem azért, mert a fejébe vette, hanem mert nem fizette az albérletet. Nagy álmai voltak, és nagy hazudozó volt, de szinte sosem tudta megvalósítani azt, amit a fejébe vett.

Elfordítottam a tekintetem, mert sejtettem, mi lesz a nő következő kérdése. Nem igazán akartam elmesélni, hogy anyám egy kórházban halt meg, másfél évvel azután, hogy otthagytam apa nővérénél és annak férjénél. Túl későn értünk oda a nénémhez, már nem tudtunk elbúcsúzni tőle. Később a folyosó ablakánál álltam, és a kórház

udvarát bámultam, miközben a nővérek arról beszélgettek, anyám mennyire elpazarolta az életét. Mint minden alkoholista.

Faragatlanságnak tűnhetett a hallgatásom, Tina mégsem haragudott meg rám. A szemem sarkából láttam, hogy bólint, aztán visszafordul Bencéhez.

– Tehát az a lány... Livi vagy Lizi. Mit akarsz tőle?

– Mit akarnék? Próbálgatom a szárnyaimat. Baj talán?

– Ugye tudod, hogy két fiútestvére van neki, és azok a srácok átlatok, de komolyan. Nemrég egy szerencsétlen szintén tette a szépet annak a lánynak, de valamit beszólt a testvéreinek, és csúnya vége lett. Elverték, mint a lovat.

Bence a fejét csóválta, és megvetően vigyorgott.

– Nem félek tőlük, egyikük a haverom.

– Attól még a másik elmarhatja a *szárnyaidat*.

– Mondd ki nyugodtan, a golyóimat. Legalábbis ez a hír járja az exéről. Állítólag hónapokig nőre se nézett, nemhogy hozzájuk nyúlt volna.

Ezúttal az asszony nevetett fel.

– Intő példa lehetne neked is.

– Nem bírának velem. Plusz nekem is van egy bátyám.

Ezt hallva egyre kíváncsibbá váltam. A tea elég híg és cukros lett, de nem bántam, mert kortyolgatás közben legalább meghallgattam a helyi híreket. A vendéglőben is mindig figyeltem, mit zagyválnak össze a betérő pasik, mert a pletykák fele általában igaz volt.

– Szerinted Konrád megmentené a seggedet, ha nőszédítés miatt kerülnél bajba?

– Naná. Ismerhetnéd, imád verekedni.

Ezt az utolsó mondatot kifejezetten az én kedvemért tette hozzá. Egyértelműen büszkeség vegyült a hangjába, és ahogy rám

kacsintott, az is világossá vált, hogy szeretne a testvérére hasonlítani. Tina megerősített ebben.

– Ne akarj a nyomdokaiba lépni! Lehet, hogy Konrád kissé hirtelen, de sosem a dicsőség miatt verekszik.

Bence sóhajtott, mintha unná a magasztalást. Engem mindenestre szórakoztatott.

– Igazi hős lovag, erényes meg minden. Tudom, hisz együtt élek vele. Amúgy igazán elköltözhetne már otthonról. Normális az, hogy még az öccsével és az apjával él együtt?

Feltűnt, hogy nem említette az édesanyját, és ezt az információt elraktároztam későbbre. Tovább hallgattam a csevegésüket, bár nem értettem, mi keresnivalóm van a családi titkaik között. Bence ugyan jó ideje ugyanazokat a folyosókat koptatja, mint én, mégsem tudtam róla szinte semmit. Betolakodónak kellett volna éreznem magamat, ám valamiért nem akartak kizárni, így semmi effélét nem éreztem. Sőt, azt hiszem, hogyha bele akartam volna szólni a beszélgetésükbe, igazán figyeltek volna rám.

És ez az, amit a családomról nem mondhatok el.

Tina közben elmesélte, hogy azt csicseregtek neki, Konrád bizony házat akar venni a környéken, mire Bence felháborodott, hogy ő erről semmit se tud. Az asszony mindentudóan, és némiképp anyásan mosolygott a pufogó fiúra.

Kíváncsi lettem, ez az asszony valójában kije Bencének. Nagynénje? Barátja? Pótmamája?

Bence elköszönt tőle, és Tina kijött a vackából, hogy magához ölelje. Gesztenyebarna haját kontyba kötötte, és keskeny, vékony arcát látva bölcs asszonynak gondoltam. Egy fehér kötényt viselt a farmer és a vörös, kötött pulóver felett, hozzá papucsot és fekete alapon bordó mintás zoknit. Ez utóbbit csupán azért vettem észre, mert a

bensőséges jelenet láttán inkább lesütöttem a szemem, és padlótájt nézelődtem. Nem tudtam, mi mást tehetnék. Ezen a reggelen fájtnom, mennyire szeretheti egymást két ember. Tudom, ez hülyén hangzik, de irigykedtem rájuk.

Miután Tina elengedte Bencét, hozzám fordult, és alaposabban megnézett magának. Tapintatosan nem rótt fel nekem a gyűrött ruháimat.

– Tényleg nem vagy már kicsi.

– Mondtam.

– Jó volt téged újra látni, Emma.

– Sajnos nem emlékszem magára.

– Érthető, még gyerek voltál akkoriban. Na, menjetek, nem akarlak feltartani titeket.

Elköszöntünk, aztán Bence elindult ugyanazon az útvonalon visszafelé. Nem kérdeztem az anyjáról, hiába voltam kíváncsi. Bezzeg ő nem feledkezett meg arról, amit az anyémról hallott.

– Részvétem anyukád miatt – mondta, ám azon kívül, hogy csendben megköszöntem, ismét hallgatással jeleztem, hogy szeretném berekeszteni a beszélgetést. Pár másodperc alatt úgy mínusz húsz fokra le is fagyasztottam a hangulatot.

Bence hallgatag lett, kicsivel előttem baktatott, felvéve egy számomra is kényelmes tempót. Rövid ujjú kék pólót viselt; meztelen karjának bőrén szinte megcsillantak a reggeli napsugarak. A kezében maradt műanyag poharat morzsolgatta. Most valahogy sokkal komolyabbnak tűnt, mint az elmúlt években bármikor. Egészen eddig egy idiótának gondoltam, mert úgy viselkedett.

– Szóval csak azért jöttünk el, hogy felbosszantsd a bátyádat? – kérdeztem.

– Zavar téged?

– Egyáltalán nem.

– Akkor jó. Amúgy nem csak azért, hanem köszönni is akartam Tinának.

– Ő ki?

– Gyakorlatilag a dajkám volt, de csak mostanában jöttek össze apámmal.

Ez elég bonyolultan hangzott ahhoz, hogy jelenleg ne akarjam feszegetni. Már majdnem visszaértünk az autóhoz, amikor rákérdezett valamire:

– Félsz a bátyámtól?

– Dehogy.

Szerencsére nem kellett tovább bizonygatnom, mert egy erős kéz nehezedett Bence vállára. Naná, hogy a zord nagy testvér bukkant fel, és rögtön kérdőre vonta az öccsét, hogy miért nem a kocsiban vártunk, amikor ő ezt mondta.

– Nem, tesó – felelte Bence pimaszul. – Egy szóval se mondtad, hogy ott kellene ülnünk, amíg visszatérsz. A parancs úgy szólt, hogy vigyázzak Emmára, de a helyszínt nem határoztad meg.

– Tényleg nem mondtam volna? – Konrád tőlem várta, hogy igazságot tegyek.

Heves fejrázás mellett megmondtam neki, hogy tényleg nem említette, hol kell várakoznunk. Nehezen, de végül elfogadta az igazunkat, majd a kocsiba intett minket, hogy *menjünk haza*, mert az apja már bizonyára farkaséhes.

– Mi az, hogy menjünk haza? – kérdeztem aggódalmasan.

– Te is jössz, mert pár dolgot meg kell beszélünk! És ez nem kérdés volt, Váradi Emma.

Hirtelen gombóc nőtt a torkomban, mert előkapott a zsebéből egy fekete igazolványtokot, és kipattintotta az arcom elé, mint valami hülye filmben. Egy rendőrségi igazolvány lapult benne.

Reményvesztetten lehajtottam a fejem, jelezve, hogy elfogadom a döntését. Bence érdeklődve figyelte a jelenetet, de nem faggatózott, holott a kíváncsi pillantásokból ítélve nagyon is érdekelte, mi folyik körülöttem.

Egyszer úgyis megtudja.

Édes hármásban ballagtunk vissza a kocsinhoz, és részemről egy szót se szóltam útközben.

2.

NAGYJÁBÓL ÖT PERCIG AUTÓZTUNK, és egy rozsdás fémkerítéssel védett kockaház előtt parkoltunk le a Gárdonyhoz tartozó Agárd nyaraló-övezetében. Az egyetlen dolog, amiért élek-halok ezen a környéken, az a tó közelsége. Szerettem a kora reggeli, vidám napsütést, a kilátást, és azt, ahogy a környezet megváltozik nyár közeledtével. Persze tavasszal kezd minden megtelni élettel, de ez a vidék nyáron ébred fel igazán. Júniustól szeptemberig a szél mintha egész más illatokat hozna, és a víznek is élénkebb színe lesz. Talán másként süt rá a nap vagy ilyesmi, de a téli piszkosszürke vízfelszín nyáron barátságos, hívogató csobbanást ígér.

Ahogy beléptünk a házba, elsőként egy csupa üveg télikertbe jutottunk, ami errefelé ritka látvány. Régen még nem költöztek ide állandóra az emberek, és mivel a kisebb-nagyobb cserepes növényekről nem csak nyáron kell gondoskodni, ezért a tulajdonosok nem is építettek hasonló helyiségeket a házukhoz. A télikertből az előszoba-nappali nyílt, amiből nem sokat láthattam, mert Bence rögvest bevezetett a konyhába.

Az asztalnál ült az apjuk, Barabás Péter, őt ismertem látásból. Egyszer-kétszer eljött már Bencéért a suliba, sőt, idén láttam a balagáson is totál kiöltözve.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Meglepte a jelenlétem, de abszolút természetesen üdvözölt a házában. A közvetlensége és a kedvessége némiképp váratlanul ért, mert nálunk odahaza más stílus a divatos. Marika néném és Karcsi bácsi nem kimondottan barátkoztak össze a többi szülővel, és semmilyen fogadóórára vagy szülői értekezletre sem jártak. Karcsi bácsi egyszer beszélt személyesen az igazgatónővel, még hozzá, amikor beíratlak. Akkor sem tették be a lábukat a suliba, amikor az igazolatlan hiányzások miatt behívták őket kilencedikben. Valahogy másképp síkálták el.

Bence apukája, ahogy emlékeztem is, magas, széles vállú férfi volt, amolyan mindhalálig erős sugárzó típus. Őszülő haját katonás stílusban nyírta, és bizonyára a balesetére hivatkozott reggel, amikor undorodva ellökte magától a borotvát. Szürke inget és klasszikus szabású, fekete farmert viselt.

A bal kezét azonban fel kellett kötni, és mintha sántított volna.

– Oh, ez durván fest. Jobbulást.

– Köszönöm. Úgy tervezem, hamar megszabadulok a kötésektől. Hol szedtek össze ezek a bitang kölykök?

Gondolkodtam, mit is válaszoljak, de végül semmi se jutott eszembe.

– A pékségnél, mert nem hivatalosan ki kellett kérdeznem egy nyomozás kapcsán – lépett be a konyhába Konrád, és három péksüteményes zacskót plusz két bevásárlószatyrot pakolt le az asztalra. – Talán Emma látott valamit ma reggel, amikor a környéken járt.

Minden szem rám szegeződött, de én magam is legalább annyira meglepődtem, mint ők.

– Ööö... szerintem semmiség, de...

– Ilyen korán indultál iskolába? – bökött a táskámra Barabás apuka. – Alig múlt fél hét.